

## Arrest

nr. 224 816 van 12 augustus 2019  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ  
Broustinlaan 88/1  
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IV<sup>e</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 juni 2018 België is binnengekomen, diende op 22 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 14 april 2018 in Duitsland (Eurodac).

1.2. Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 2 januari 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 22/06/2018  
Overdracht CGVS: 21/09/2018*

Op 6 november 2018 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 13u55 tot 16u54. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat MIZ-BAZ, Ahmed Sakhi was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

#### A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de stad Kandahar (hoofdstad van de gelijknamige provincie).

U woonde in Kandahar tot u voor het laatste studiejaar van uw middelbare studies ging studeren in Kabul. Na het vervolledigen van uw laatste jaar ontving u een beurs waarmee u naar India kon gaan. U studeerde in India van begin 2010 tot 2014 en behaalde er een diploma als ingenieur. U keerde terug naar Kandahar en begon werk te zoeken. Twee maanden later mocht u aan de slag als landmeter bij de Afghaanse spoorwegmaatschappij. U werkte aan verschillende projecten in Afghanistan.

U was op een dag bij een vriend, meer specifiek op 24 december 2016, toen u werd opgebeld door iemand die zich voorstelde als M.S., lid van de Taliban. Hij zei dat hij op de hoogte was van uw beroepswerkzaamheden en eiste dat u de Taliban informatie zou geven over projecten waar u aan werkte. U werd angstig en vertelde over dit telefoontje aan uw vrienden. Twee of tweeënhalve weken later werd u opnieuw door de Taliban opgebeld met dezelfde eis.

Op de vierentwintigste dag van ramadan van het jaar 1438 (Islamitische kalender; =19 juni 2017) werd u door uw zus opgebeld met de mededeling dat er thuis een brief van de Taliban was aangekomen waarin stond dat u met hen diende samen te werken. U werd bang en deelde deze informatie met uw broer hier in België, uw vrienden alsook uw werkgever.

Op de twintigste dag van de maand shawwal van het jaar 1438 (Islamitische kalender; =15 juli 2017) werd u aangesproken door een winkelier voor uw huis die zei dat een man op een motorfiets hem een brief voor u had overhandigd. De brief bleek opnieuw van de Taliban te zijn. Ditmaal bedreigden ze u met de dood.

Op de eenendertigste dag van de vierde maand van het jaar 1396 (Afghaanse kalender; = 22 juli 2017) ging u een klacht indienen bij de politie. Hiervan kreeg u op de vijfde dag van de vijfde maand van 1396 antwoord (Afghaanse kalender; = 27 juli 2017). De politie antwoordde dat ze niet voor ieders veiligheid kon instaan en dat men u bijgevolg niet kon helpen. U besloot het land te verlaten. Gezien u reeds het plan had om uw master te behalen in China, reisde u naar daar.

Vier of vijf maanden later keerde u terug naar Afghanistan omdat uw tante aan moederszijde op sterven lag. U bracht haar een laatste groet. Enige tijd na haar begrafenis kwamen gemaskerde mannen op motorfietsen naar uw huis. Het was uw vader die de deur opendeed. Ze begonnen uw vader te beledigen en vroegen waar u was. Uiteindelijk vertrokken ze terug.

Op de zesentwintigste van de maand jamada i-ula van 1439 (Islamitische kalender, =12 februari 2018) kwam een derde dreigbrief van de Taliban aan. U verliet op één maart 2018 opnieuw Afghanistan en reisde terug naar China. Gezien u reeds een visum had aangevraagd op het Belgische consulaat-generaal in Shanghai en dit u ook werd toegekend, reisde u door naar België, waar uw broer sedert lang zou wonen. Op 14 maart 2018 nam u in China het vliegtuig en reisde u, met een transit in Rusland, naar België waar u diezelfde dag nog aankwam. Gezien u eerst nog enkele familieleden wou bezoeken diende u nog geen verzoek om internationale bescherming in. U bezocht ook een vriend van u in Duitsland en besloot uiteindelijk ginds een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 12 april 2018 werden in Duitsland uw vingerafdrukken genomen. In het kader van de Dublinprocedure achtten de Duitse asielinstanties België evenwel verantwoordelijk voor uw verzoek omdat ons land u een visum had uitgereikt. U kwam naar België op 20 juni 2018 en diende op 22 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest te worden vermoord door de Taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw taskara, brieven inzake uw werk, aanbevelingsbrieven, attesten van opleidingen die u volgde, foto's, diploma's, een enveloppe, drie dreigbrieven, één klachtbrief en een antwoord van de politie op uw klacht.

## *B. Motivering*

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u uw verklaringen omtrent de data van de beweerde feiten aanzienlijk wijzigt. U verklaart dat u drie dreigbrieven ontving, namelijk op 19 juni 2017, op 15 juli 2017 en op 12 februari 2018. Vijf of zes dagen na de tweede dreigbrief zou u klacht zijn gaan indienen bij de politie, verklaart u verder (CGVS, p.15 & 16). Dit zijn niet de tijdstippen die u opgaf tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de DVZ. Daar verklaarde u dat de eerste brief zou zijn aangekomen rond 19 juni 2016, de tweede rond 22 juli 2016 en dat u klacht ging indienen rond 25 juli 2016 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). U stelt dat u deze data bij de DVZ verkeerd aanhaalde omdat u een fout zou hebben gemaakt bij het omzetten van de Islamitische en de Afghaanse naar de Westerse kalender, waarmee u verwijst naar de data op de dreigbrieven. Dit is geen afdoende verklaring. U geeft namelijk zelf aan dat u sedert jaar en dag de Westerse kalender hanteert en daarom vooral met deze werkt (CGVS, p.14 & 15). Men mag er dan ook vanuit gaan dat u de precieze dag en het exacte jaar correct wist te geven, zonder dat u daarvoor de data op de dreigbrieven diende om te zetten. Dat u zich tegensprekt omtrent de tijdstippen van de beweerde gebeurtenissen, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.*

*Verder springt de aanzienlijke periode tussen de dreig telefoons en de brieven in het oog. U verklaart dat u twee telefoontjes kreeg van de Taliban, namelijk op 24 december 2016 en dan twee à tweeënhalve week erna een tweede keer (CGVS, p.19 & 16). De eerste dreigbrief van de Taliban zou pas op 19 juni 2017 zijn aangekomen. Dat de Taliban per se informatie van u zouden willen bekomen maar dan vervolgens een half jaar wachten om u een dreigbrief op te sturen, is niet bepaald logisch te noemen. Het is bovendien zeer opvallend dat u tijdens uw verzoek om internationale bescherming bij de DVZ tal van documenten neerlegde, maar dat de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen en de documenten omtrent uw klacht ontbraken. U stelt dat het te gevaarlijk was om te vertrekken uit Afghanistan met brieven van de Taliban op zak, een opvallende verklaring (CGVS, p.19). Gevraagd waarom u uw klachtbrief niet mee nam uit Afghanistan, antwoordt u dat u niet wist dat u deze nodig had, opnieuw een verklaring die niet weet te overtuigen (CGVS, p.20).*

*Ook wat andere zaken betreft blijken uw verklaringen weinig coherent. U verklaarde bij de DVZ dat u een eerste keer werd opgebeld door iemand die informatie wou over de projecten waaraan u werkte. U ging verder door te stellen dat u dit niet serieus nam alsook dat u niet wist dat het iemand van de Taliban was (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dit is niet hoe u de zaken tijdens uw onderhoud bij het CGVS voorstelt. U verklaart dat u een eerste keer gebeld werd door iemand die zich bij naam voorstelde en zei tot de Taliban te behoren, en verklaart u vervolgens bang te zijn geworden (CGVS, p.9). U stelt dat er een misverstand was bij de DVZ en dat ze u niet goed begrepen hebben. In werkelijkheid zou u verklaard hebben dat u werd gebeld door een privé-nummer en zei u dat u aanvankelijk niet wist dat het Taliban was, gaat u verder (CGVS, p.12 & 13). Uw argumentatie kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien u werkelijk bij de DVZ zou verklaard hebben dat het de Taliban was die u een eerste keer zou opgebeld hebben, kan men verwachten dat de werknemer in kwestie dit ook noteerde in uw verklaringen. Deze tegenstrijdigheid is opnieuw een aanwijzing dat uw asielrelaas geloofwaardigheid mist.*

*Uw persoonlijk gedrag wijst er verder niet op dat u werkelijk de Taliban diende te vrezen. Zo wordt vooreerst gewezen op uw verklaring dat u thuis een dreigbrief van de Taliban zou hebben gekregen, maar*

*dat u nadien wel nog steeds naar huis bleef terugkeren (CGVS, p.19). Men kan verwachten dat u in die situatie dergelijk risico niet neemt. Verder verklaart u na twee telefoons en brieven van de Taliban uit veiligheidsoverwegingen het land te hebben verlaten en naar China te zijn gereisd (CGVS, p.10). Echter blijkt uit uw verklaringen ook dat u in januari 2018 toch nog terugkeerde naar Afghanistan en er verbleef tot begin maart 2018. Hoewel u verklaart dat dit voor een laatste groet was aan een stervende tante, kan men nochtans verwachten dat u dergelijke risico niet neemt, indien u werkelijk met de dood zou zijn bedreigd geweest (CGVS, p.10). Dat u terugreisde naar Afghanistan is opnieuw een aanwijzing dat u er helemaal niet gevisieerd werd.*

*Eens aangekomen in België toonde u evenmin haast om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U zou hier in België zijn aangekomen op 14 maart 2018 en verklaart dat u de tijd niet vond om een verzoek in te dienen omdat u het druk had met familiebezoeken, een antwoord dat niet ernstig is (CGVS, p.11 & 17). U vertrok vervolgens ook naar Duitsland om een vriend te bezoeken en diende daar pas op 12 april 2018, een maand na uw aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming in. Dat u zolang wachtte, wijst niet bepaald op een nood aan internationale bescherming.*

*Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.*

*Wat betreft uw tewerkstelling als landmeter bij de Afghaanse spoorwegmaatschappij, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS wijst op het lage profiel van de functie die u bekleedde. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Taliban hun energie en middelen zouden steken in het viseren van een landmeter. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. U zou bijna vier jaar in deze functie actief zijn geweest en de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Het loutere feit dat u in functie was als landmeter voor een Afghaanse overheidsinstelling, volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.*

*De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara en uw paspoort bevestigen uw identiteit, die niet wordt betwist. De diploma's, attesten van opleidingen die u volgde, foto's, aanbevelingsbrieven en andere documenten inzake uw werk, bevestigen dat u afstudeerde als ingenieur en nadien in deze branche werk vond bij de Afghaanse spoorwegmaatschappij. Ook dit staat niet ter discussie. Dat u problemen heeft gekend met de Taliban toont u hiermee evenwel niet aan.*

*Wat betreft de dreigbrieven en de documenten van de politie, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.*

*Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.*

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.*

*Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,*

dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van

*uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.*

*Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.*

*Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.*

*U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij*

verwijst naar uw tewerkstelling als landmeter voor de Afghaanse spoorwegen, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was voor een Afghaanse overheidsinstelling maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast spreekt u ook het Engels en het Turks (CGVS, p.5 & 6). U bent daarenboven hooggeschoold. U behaalde na uw middelbare onderwijs ook een universitair diploma. Verder beschikt u over een aanzienlijke werkervaring. Zo was u vier jaar actief als landmeter voor de Afghaanse spoorwegmaatschappij. Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel ook in de hoofdstad Kabul werk kan vinden.

Verder zou u het laatste jaar van uw middelbare studies in Kabul hebben gestudeerd (CGVS, p.4). Men mag er dus van uitgaan dat u de stad dan ook enigszins kent. Verder verklaart u dat uw neef er woont en is hij u blijkbaar welgezind gezien hij u documenten verstuurt (CGVS, p.2 & 3). Uit uw facebookprofiel blijkt bovendien dat u tal van mensen kent die in de hoofdstad wonen (zie administratief dossier). Men kan verwachten dat u, minstens tijdelijk, kan terugvallen op het netwerk dat u in de stad Kabul heeft.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar India, China en Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Kabul te hervestigen stelde u bovendien dat er buiten de problemen die u aanhaalde geen andere redenen waren die dit zouden verhinderen (CGVS, p.20). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

## C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

### 2. Over de gegrondheid van het beroep

#### 2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In het eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève en Schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet;*

*Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Schending artikel 3 EVRM juncto Schending artikel 48/4, §2, b en c, van de vreemdelingenwet".*

Verzoeker bespreekt het begrip 'vluchteling' zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van deze definitie toe. Hij benadrukt dat hij Pashtoun is afkomstig uit de provincie Kandahar en jarenlang heeft samengewerkt met de Afghaanse overheid. Het is dan ook *"voor een redelijk mens glashelder"* dat hij over een hoog profiel beschikt en door zijn werkzaamheden in de negatieve aandacht is gekomen van de taliban. Ter staving van zijn subjectieve vrees verwijst verzoeker naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Ter staving van zijn objectieve vrees verwijst hij naar de UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 6 augustus 2013 met betrekking tot de risico's voor personen die geacht worden de overheid te steunen. Verzoeker voert aan dat hij de bescherming van de Afghaanse autoriteiten niet kan inroepen.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*"Schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van gelijkheidsbeginsel juncto Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel".*

Verzoeker betwist de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de vluchtelingenstatus als volgt:

*"Verweerster stelt dat ze moeilijk geloof kan hechten aan de aangehaalde problemen van verzoeker met de taliban.*

*Verweerster verwijst naar de data en ze stelt dat verzoeker ze aanzienlijk wijzigt. Verzoeker meent dat hij voor het gehoor van het CGVS op de hoogte was van dit punt.*

*Verzoeker meent dat hij perfect kon zijn verklaringen afstemmen met deze data.*

*Het is niet zo dat verzoeker betrapt is door verweerster. Verzoeker heeft zelf verwijzen naar deze fouten en hij heeft een redelijke uitleg gegeven hoe dat komt dat er fouten opgetreden zijn bij de omzetting van deze data.*

*Verweerster heeft nagelaten om deze nuance te zien.*

*Verzoeker begrijpt niet waarom verweerster hem geen voordeel van twijfel verleent over deze data.*

*Deze data gaat over een kalender die verzoeker niet gebruikte.*

*Verweerster vindt dat ook vreemd dat er een aanzienlijke periode zit tussen de dreigtelefoon en de brieven.*

*Verweerster is nu echt aan het overdrijven. Er bestaat geen handboek over de werkwijze van de taliban.*

*Verweerster gaan vanuit dat alles binnen een korte termijn moet plaatsvinden.*

*Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de dreigbrieven en de klacht niet meegebracht en voorgelegd heeft bij de DVZ.*

*Verzoeker meent dat het meenemen van dergelijke documenten kan een gevaar vormen bij de controle in de luchthaven.*

*Verweerster moet dergelijke zaken weten.*

*Verweerster verwijst verder naar de verklaringen van verzoeker bij de DVZ waarin hij gezegd heeft dat hij de telefoon niet serieus nam. Bij het CGVS stelde verzoeker dat hij deze telefoon wel serieus nam.*

*Verzoeker verwijst nogmaals naar het gehoorverslag waarin hij zelf deze fout rechtgezet heeft.*

*Het is nogmaals niet zo dat hij door verweerster betrappt was! Verzoeker heeft zelf aangegeven dat er fouten waren bij zijn verklaringen bij de DVZ.*

*Verweerster vraagt bij het aanvang van elk gehoor of het gehoor bij de DVZ goed verlopen was en of alles correct genoteerd staat.*

*Als men dan bepaalde fouten rechtzet dan wordt dit tegen hem gebruikt.*

*Wat voor regel is dit?*

*Verweerster misleid zelf de asielzoekers.*

*Verweerster moet aan de asielzoeker zeggen: volg wat in uw eerste gehoor staat, anders gebruik ik afwijkende verklaringen en aangebrachte verbeteringen tegen u.*

*Verweerster gaat in caus in de kant van de medewerker van de DVZ staan.*

*Kunnen wij spreken van objectiviteit?*

*Heeft de medewerker van de asielinstantie altijd gelijk?*

*Heeft de verklaringen van de asielzoekers enige waarde?*

*Verweerster verwijst naar de persoonlijke gedrag van verzoeker en ze neemt verzoeker kwalijk omdat hij na dreigbrief naar huis gegaan was.*

*Verzoeker meent dat hij de nodige voorzorgsmaatregelen genomen heeft. Verzoeker woonde in de stad en hij ging dagelijks naar zijn werk.*

*Of hij nu naar zijn eigen woning terugkeerde of naar de woning van een van zijn vrienden kon geen rol spelen.*

*Taliban wisten waar verzoeker werkte. Taliban konden hem perfect onderweg treffen.*

*Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij vanuit China een keer naar zijn regio teruggekeerd was.*

*Verweerster verzwijgt in haar beslissing over de voorzorgsmaatregelen die verzoeker nam naar aanleiding van deze reis.*

*Verzoeker werd vergezeld door de lijfwachten van een machtige persoon. Verzoeker verbleef in het huis van deze machtige persoon.*

*Dat bestreden beslissing verzwijgt totaal over dit punt. Dit punt kan een positieve indicatie zijn om de vrees voor vervolging van verzoeker aannemelijk te maken.*

*Verzoeker verklaart zich nader:*

*Wie gaat nu voor zijn reis naar Afghanistan contact opnemen met een machtige persoon om zijn veiligheid gegarandeerd te zien bij een eventuele terugkeer?*

*Alleen een persoon die vreest vervolgd te worden.*

*De reis naar Afghanistan is een negatieve indicatie maar de genomen voorzorgsmaatregelen is een positieve indicatie om de vrees voor vervolging aannemelijk te maken.*

*Verweerster heeft over een aspect van dit verhaal, nl de genomen voorzorgsmaatregelen, totaal verzwijgen. Verweerster verwijst naar een aspect dat haar goedkomt om haar beslissing te motiveren.*

*Een dergelijke werkwijze is niets anders dan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Verweerster neemt verder verzoeker kwalijk omdat hij 28 dagen gewacht heeft om een asielaanvraag in te dienen.*

*Verzoeker meent dat men dergelijke argumenten gebruikt wanneer men niets anders vindt in het dossier.*

*Verweerster stelt dat de werkzaamheden van verzoeker niet volstaat om hem internationale bescherming te geven.*

*Verzoeker meent dat zijn naaste collega's zijn vermoord door de taliban. Verzoeker meent dat hij een risicovolle job had en dat hij in de negatieve aandacht is gekomen van de taliban.*

*Bij eventuele terugkeer zal hij zeker vermoord worden.*

*Verweerster heeft nagelaten om dit dossier op een correcte wijze te onderzoeken.*

*Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.*

*Dat dit middel is gegrond".*

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, licht verzoeker verder toe als volgt:

*"Derde middel: Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b EN c van de vreemdelingenwet:*

*Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.*

*Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':*

*"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".*

*Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming."*

Verzoeker citeert verder uit informatie van UNHCR over de veiligheidssituatie in Kabul en stelt dat *"in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger. Als deze steden niet veilig zijn hoe kan Jalalabad dan veilig zijn."* Hij citeert tevens uit informatie over de situatie van terugkeerders in Afghanistan van UNHCR, Oxfam, RDC en Amnesty International.

2.1.2. In een aanvullende nota van 25 juni 2019 legt verzoeker de volgende stukken neer:

- een kopie van een klacht van verzoekers oom met beëdigde vertaling (stuk 1);
- een *"Memorandum: 257/20/10/2013"* (stuk 2);
- foto's van verzoekers vader (stuk 3)
- foto's van verzoekers oom (stuk 4);
- het artikel *"Tientallen doden door aanslag op regeringsgebouwen in Kaboel"* van 24 december 2018 (stuk 5);
- *"foto's van verzoeker collega's die omgekomen zijn"* (stuk 6).

2.1.3. In een aanvullende nota van 18 juni 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- COI Focus *"Afghanistan. Security situation in Kabul city"* van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation-update"* van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en excuses en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer kan de omstandige en pertinente motivering van de bestreden beslissing echter niet in een ander daglicht stellen.

De bestreden beslissing motiveerde terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen reeds wordt ondergraven doordat hij bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud tegenstrijdige verklaringen aflegde over de data waarop deze vervolgingsfeiten plaatsvonden. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure namelijk dat hij op 19 juni 2016 een eerste dreigbrief ontving van de taliban, op 22 juni 2016 een tweede dreigbrief en dat hij op 25 juli 2016 een klacht indiende bij de politie (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2), hetgeen tegenstrijdig is met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waar hij verklaarde dat hij drie dreigbrieven ontving op respectievelijk 19 juni 2017, op 15 juli 2017 en op 12 februari 2018 en dat hij vijf of zes dagen na de tweede dreigbrief een klacht ging indienen bij de politie (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 15-16). Het loutere feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf spontaan correcties aanbracht op zijn eerdere verklaringen bij aanvang van de procedure, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen, nu verzoeker niet aantoonde hoe dit een verschoning zou kunnen bieden voor de vastgestelde afwijkingen in zijn verklaringen. Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij de Westerse kalender niet gebruikte klemde immers met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat *"En wanneer is dat volgens de AFG kalender? Sinds ik naar school ga toe nu, gebruik ik westerse kalender, dus daar ben ik goed in die ken ik. De dag die ik benoem, is die ik las in de brief. En wanneer kwam de derde brief volgens de Westerse kalender? 12de februari 2018. Kent u de Westerse kalender beter dan de AFG? Ik voel me er beter bij, ik gebruik deze, van school tot nu. Ik gebruikte ze zo vaak."* (Ibid., p. 15) De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich zou vergissen in data bij de omzetting naar de Westerse kalender. Van verzoeker kan aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten op een coherente en consistente manier situeert volgens de Westerse

kalender in elke fase van het onderzoek. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat *“er geen handboek over de werkwijze van de taliban [bestaat]”*, merkt de Raad op dat hij hiermee niet *in concreto* afbreuk doet aan de pertinente en terechte motivering in de bestreden beslissing dat *“Verder springt de aanzienlijke periode tussen de dreigtelefoons en de brieven in het oog. U verklaart dat u twee telefoontjes kreeg van de Taliban, namelijk op 24 december 2016 en dan twee à tweeënhalve week erna een tweede keer (CGVS, p.19 & 16). De eerste dreigbrief van de Taliban zou pas op 19 juni 2017 zijn aangekomen. Dat de Taliban per se informatie van u zouden willen bekomen maar dan vervolgens een half jaar wachten om u een dreigbrief op te sturen, is niet bepaald logisch te noemen.”* Dit geldt temeer daar verzoeker verklaarde dat hij tijdens de tweede dreigtelefoon tegen de taliban zei dat hij weigerde om samen te werken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 12), zodat het te meer ongeloofwaardig is dat de taliban nog zes maanden zou wachten alvorens verzoeker opnieuw te bedreigen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de door verzoeker geschetste handelswijze door de taliban niet geloofwaardig is, hetgeen verzoekers verklaringen over zijn vrees voor vervolging door de taliban verder ondermijnt.

De Raad ziet verder niet in waarom het bij zich hebben van dreigbrieven van de taliban en een klacht bij de politie *“een gevaar”* kan vormen voor verzoeker bij de controle op de luchthaven en stelt tevens vast dat verzoeker dit verweer niet verder concretiseert, zodat de Raad van oordeel is dat dit een louter blote bewering betreft. De Raad wijst er dan ook op dat van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze documenten zou meenemen bij zijn vlucht uit het land van herkomst, gelet op het belang van dergelijke documenten bij het bekomen van internationale bescherming. Verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, gevraagd waarom hij de klacht bij de politie niet meenam vanuit Afghanistan, dat *“Ik hield ze thuis met andere documenten. Ik had niet door dat ik ze moest meenemen, daarom.”* (*Ibid.*, p. 20) zijn eveneens ongeloofwaardig in het licht van verzoekers verklaringen dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De bestreden beslissing stelde dan ook terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker verschillende documenten, behalve bovenstaande documenten, kon neerleggen bij zijn aankomst in België, gelet op de vaststelling hierboven dat hij geen aannemelijke verklaring kan geven waarom hij deze documenten niet kon neerleggen. Dergelijke vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van de aangehaalde vervolgingsfeiten en de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde documenten.

De bestreden beslissing oordeelde verder bovendien terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud over de dreigtelefoons die hij ontving, gezien hij bij aanvang van de procedure verklaarde dat hij de eerste dreigtelefoon niet serieus nam en niet wist dat het iemand van de taliban betrof (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2), terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij een eerste dreigtelefoon ontving van M.S., die vertelde dat hij lid was van de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 9). De Raad merkt andermaal op dat het loutere feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf spontaan correcties aanbracht op zijn eerdere verklaringen bij aanvang van de procedure, geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde afwijkingen in zijn verklaringen. Verzoeker toont met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift immers niet aan dat wat in deze vragenlijst werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij werkelijk heeft verklaard. Uit de CGVS-vragenlijst blijkt immers genoegzaam dat verzoeker verklaarde dat *“In 2016 kreeg ik telefoontjes dat ik informatie moest geven inzake mijn projecten. In het begin wist ik niet dat het van de Taliban was en ik nam dit ook niet serieus.”* (CGVS-vragenlijst, stuk 15, p. 2). De Raad merkt verder op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert tijdens het persoonlijk onderhoud (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 12), uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat het interview bij aanvang van de procedure aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat hij vervolgens ondertekende, waardoor hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan. De bestreden beslissing oordeelde dus terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten verder ondergraaft.

De Raad treedt verder de commissaris-generaal bij dat verzoekers risicovolle gedragingen in het licht van de bedreigingen door de taliban verder afbreuk doen aan de ernst van verzoekers vrees voor vervolging. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker tot de tweede dreigbrief thuis bleef wonen, hoewel uit de ontvangst van de eerste dreigbrief bleek dat de taliban op de hoogte was van verzoekers woonplaats (*Ibid.*, p. 10, 19). Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker tot augustus 2017 zou blijven werken voor de overheid, ondanks dat verzoeker reeds twee dreigtelefoons en twee dreigbrieven van de taliban had ontvangen omwille van zijn werkzaamheden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 8-9, 15). Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat de taliban wist waar verzoeker werkte en hem

aldus onderweg konden treffen bevestigt enkel de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele voorzorgsmaatregel nam in het licht van de bedreigingen van de taliban.

De Raad is tevens van oordeel dat verzoekers verklaringen inzake zijn terugkeer uit China naar Afghanistan niet aannemelijk zijn. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij er in zijn verzoekschrift op wijst dat uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud kan blijken dat hij voorzorgsmaatregelen nam bij zijn terugkeer naar Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 18-19), doch dit kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers beslissing om terug te keren naar Afghanistan niet in overeenstemming is met de door hem geschetste vrees voor vervolging. De Raad merkt hierbij op dat het niet aannemelijk is dat verzoeker nog tweeëntwintig dagen na de dood van zijn tante, volgens zijn verklaringen was dat de reden van zijn terugkeer naar Afghanistan, in Afghanistan heeft verbleven ondanks herhaaldelijke bedreigingen van de taliban (*Ibid.*, p. 11, 15), hetgeen zijn vrees voor vervolging verder relativeert. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij, in het licht van de bedreigingen van de taliban, zo snel mogelijk maatregelen zou nemen om zijn regio te verlaten, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat de taliban wist dat verzoeker terug in zijn regio van herkomst was (*Ibid.*, p. 15). De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers risicovolle gedrag in het licht van de bedreigingen door Al Shabaab afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers vrees voor vervolging.

Verzoekers algemene kritiek dat *“men dergelijke argumenten gebruikt wanneer men niets anders vindt in het dossier”* kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig heeft ingediend, hetgeen zijn vrees voor vervolging nog meer relativeert. De bestreden beslissing stelde immers terecht vast dat verzoeker verklaarde dat hij op 14 maart 2018 België is binnengekomen en verklaarde dat hij geen tijd had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij het druk had met familie te bezoeken, dat verzoeker vervolgens nog naar Duitsland trok om een vriend te bezoeken en pas op 12 april 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 17-18; Dossier overgemaakt aan CGVS, *“Documenten buiten de asielpprocedure”*, overnameverzoek Duitsland, p. 5). Van verzoeker, die beweert een gegronde vrees voor vervolging te hebben in zijn land van herkomst en een dringende nood heeft aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij onmiddellijk bij zijn aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker naliet dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en wijst erop dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift erop wijst dat hij een risicoprofiel heeft als persoon die geacht wordt om de overheid te steunen omwille van zijn tewerkstelling bij de Afghaanse overheid, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd geoordeeld dat louter verzoekers profiel niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. De bestreden beslissing oordeelde hierbij op pertinente en correcte wijze als volgt:

*“Wat betreft uw tewerkstelling als landmeter bij de Afghaanse spoorwegmaatschappij, dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Het CGVS wijst op het lage profiel van de functie die u bekleedde. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat de Taliban hun energie en middelen zouden steken in het viseren van een landmeter. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. U zou bijna vier jaar in deze functie actief zijn geweest en de enige bedreigingen die u aanhaalt bij de Belgische asielinstanties worden, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Het loutere feit dat u in functie was als landmeter voor een Afghaanse overheidsinstelling, volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”*

Met het louter volharden dat verzoeker over een hoog profiel beschikt, slaagt hij er vooreerst niet in om de vaststellingen in de bestreden beslissing hieromtrent te weerleggen. Waar verzoeker verder volhardt dat de taliban op de hoogte was van zijn werkzaamheden en dat hij hierdoor in de negatieve aandacht is gekomen, merkt de Raad vooreerst op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij in het verleden in Afghanistan vervolgd werden door de taliban, zodat dit louter blote bewering betreffen.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota documenten neerlegt waaruit blijkt dat een aanslag werd gepleegd in Kabul op het Ministerie waar verzoeker werkzaam was, waarbij verschillende van zijn collega's omkwamen, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in augustus 2017 zijn ontslag heeft gegeven bij de Afghaanse overheid en nadien met een studentenvisum naar China ging om er een master te studeren (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 7, p. 8-9, 17). Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker opgegeven reden voor zijn ontslag, namelijk het feit dat hij gevisieerd werd door de taliban, en gelet op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij al plannen had om naar China te gaan om zijn master te halen (*Ibid.*, p. 10), is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aantoonde dat hij bij een terugkeer naar Kabul

opnieuw tewerkgesteld zal worden bij het Afghaanse Ministerie van Openbare Werken, temeer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij over voldoende scholing beschikt om elders een job te vinden.

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoekers taskara en paspoort bevatten louter persoonsgegevens en doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande analyse. De door verzoeker neergelegde diploma's, attesten van opleidingen, foto's, aanbevelingsbrieven en andere werkdocumenten kunnen louter verzoekers verklaringen over zijn opleiding en werkzaamheden staven, hetgeen in de huidige stand van het onderzoek niet wordt betwist, doch zij vormen geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten.

Wat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven van de taliban en klacht bij de politie betreft, merkt de Raad vooreerst op dat de bestreden beslissing terecht verwees naar objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 13, nr. 6), met name de "*COI Focus. Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst kunnen worden of via corruptie in Afghanistan kunnen worden aangekocht. De bewijswaarde van deze documenten is dan ook relatief. Bovendien kan worden opgemerkt dat de bewijswaarde van deze documenten verder wordt ondermijnd door de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de redenen waarom hij deze documenten niet meegenomen heeft vanuit Afghanistan, (ii) de data vermeld op deze documenten tegenstrijdig zijn met de data vermeld door verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure.

In de aanvullende nota's van 25 januari 2019 en neergelegd ter terechtzitting legt verzoeker nog verschillende foto's neer van zijn familie, waaruit volgens hem blijkt dat zijn familie over een "*hoog profiel*" beschikt. Verzoeker voert nog aan dat zijn neef eveneens vervolgd werd door de taliban en erkend werd als vluchteling in Nederland, zoals blijkt uit de door hem neergelegde klachtenbrief van de politie en de Nederlandse verblijfstitels van zijn neef. Verzoeker stelt verder in zijn aanvullende nota nog dat hij problemen heeft met zijn schoonfamilie, die gelieerd zijn aan de taliban.

De Raad merkt vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker noch bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in zijn verzoekschrift op enig ogenblik gewag heeft gemaakt van deze thans in de aanvullende nota aangehaalde vervolgingsfeiten. De Raad benadrukt dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aanreikt. Het feit dat verzoeker dergelijke vervolgingsfeiten pas in zijn aanvullende nota aanhaalt doet dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze asielmotieven.

Het loutere feit dat verzoekers familie een "*hoog profiel*" zou hebben, indien dit zou kunnen blijken uit de door hem neergelegde foto's, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging wat hem betreft aannemelijk te maken, *quod non in casu*. De Raad merkt immers op dat verzoeker geen concrete, persoonlijke en geloofwaardige aan het hoge profiel van zijn familie gelinkte problemen aanhaalt. Verzoeker verwijst naar de problemen van zijn neef met de taliban, doch verzoeker toont niet aan dat hij een vrees voor vervolging zou hebben bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de problemen van zijn neef. Bovendien brengt verzoeker geen enkel bewijs bij van zijn verwantschap met de persoon die in Nederland als vluchteling werd erkend. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker geen enkel document neerlegt ter staving van zijn verklaringen dat zijn schoonfamilie tot de taliban zou behoren, zodat de Raad van oordeel is dat dit een blote bewering betreft. De door verzoeker neergelegde documenten tonen dan ook niet aan dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota nog aanvoert dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer als tolk voor de Amerikanen, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoekers broer in België als vluchteling zou zijn erkend, hetgeen door verzoeker overigens niet gestaafd wordt met documenten, op zich geen bewijs vormt van verzoekers hoedanigheid van vluchteling. Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers op afzonderlijke wijze te worden onderzocht, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst en de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker. De Raad stelt echter vast dat verzoeker doorheen de procedure noch in zijn verzoekschrift enige persoonlijke problemen aanhaalde die voortvloeien uit de problemen van zijn broer. Verzoeker toont dan ook geenszins aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van deze problemen.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

De bestreden beslissing oordeelde hierbij terecht als volgt:

*“Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

*Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.*

*Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat*

*gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.*

*Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.*

*U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw tewerkstelling als landmeter voor de Afghaanse spoorwegen, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was voor een Afghaanse overheidsinstelling maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.*

*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.*

*In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

*Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.*

*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en Dari, de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast spreekt u ook het Engels en het Turks (CGVS, p.5 & 6). U bent daarenboven hooggeschoold. U behaalde na uw middelbare onderwijs ook een universitair diploma. Verder beschikt u over een aanzienlijke werkervaring.*

*Zo was u vier jaar actief als landmeter voor de Afghaanse spoorwegmaatschappij. Er mag worden verwacht dat iemand met uw profiel ook in de hoofdstad Kabul werk kan vinden.*

*Verder zou u het laatste jaar van uw middelbare studies in Kabul hebben gestudeerd (CGVS, p.4). Men mag er dus van uitgaan dat u de stad dan ook enigszins kent. Verder verklaart u dat uw neef er woont en is hij u blijkbaar welgezind gezien hij u documenten verstuurt (CGVS, p.2 & 3). Uit uw facebookprofiel blijkt bovendien dat u tal van mensen kent die in de hoofdstad wonen (zie administratief dossier). Men kan verwachten dat u, minstens tijdelijk, kan terugvallen op het netwerk dat u in de stad Kabul heeft.*

*Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar India, China en Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.*

*Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Kabul te hervestigen stelde u bovendien dat er buiten de problemen die u aanhaalde geen andere redenen waren die dit zouden verhinderen (CGVS, p.20). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.*

*Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."*

Waar verzoeker aanvoert dat uit de door hem geciteerde informatie inzake de veiligheidssituatie in Kabul blijkt dat "noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger. Als deze steden niet veilig zijn hoe kan Jalalabad dan veilig zijn", merkt de Raad op dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet *in casu* wordt beoordeeld aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul. De door verzoeker geciteerde informatie is echter niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De Raad merkt op dat de informatie die de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota ter kennis brengt de analyse van de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing genoegzaam bevestigt.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daarna wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Kabul en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

De aan het verzoekschrift toegevoegde algemene informatie met betrekking tot terugkeerders kan bovendien, in zover zij betrekking heeft op de stad Kabul, geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat verzoeker over de nodige beroepservaring en een sociaal netwerk beschikt om zich bij een terugkeer naar Afghanistan te kunnen vestigen in Kabul. Verder gaat hij niet concreet in op de persoonlijke omstandigheden die hem zouden verhinderen om zich in Kabul te vestigen.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP